

и ето, нося ви вашия портфейлъ. Пъкъ нѣмамъ пари да платя на шофьора.

Господинътъ изтрѣпна.

— Моятъ портфейлъ ли? Нима азъ съмъ го изгубилъ? И ти ми го носишъ съ автомобилъ? Почакай тукъ, — извика той на Павелча, — и плати и за другия автомобилъ. Следъ това момчето му разправи всичко за портфейла.

— Слушай, — каза господинътъ, — това, което направи е похвално. Ти спаси не само паритъ ми, но ми стори и голѣма услуга. Въ портофейла има важни книжа. Тъкмо за тѣзи книжа трѣбва да летя за Варна. Цѣлото пжтуване щѣше да бжде напраздно. Ето, вземи това за твоето добро дѣло.

Той подаде на Павелча една нова банкнота отъ хиляда лева и прибави:

— Купи си каквото ти трѣбва за Великденъ.

Лицето на момчето свѣтна отъ радостъ. Ала господинътъ видѣ, че въ очитъ му блестятъ сълзи, готови да потекатъ.

— Какво ти е? — попита той. — Малко ли ти сж хиляда лева?

— О, достатъчно ми сж, — отговори Павелчо. — И азъ ви благодаря много. Но сега ми е

мжно и мисля, защо по-рано нѣмахъ тия пари. Тогава бихъ могълъ да отпжтувамъ за Великденъ у дома. При моитъ родители.

— Кжде живѣятъ тѣ?

— Въ Варна, — отговори Павелчо. — И когато чухъ, че отивате тамъ, стана ми мжно.

— Е, мило момче, искашъ ли да пжтувашъ съ мене, или те е страхъ да летишъ? За нѣколко часа сме въ Варна. Ние ще стигнемъ преди твоитъ родители да сж отишли на църква, да посрещнатъ Възкресение. Кажи искашъ ли да дойдешъ съ мене?

— Искамъ, — отговори Павелчо.

Господинътъ го хвана за ръката и го заведе при единъ аеропланъ. Никога до сега Павелъ не бѣ виждалъ отблизу хвъркатото чудовище. Господинътъ се качи. Момчето го последва. Моторътъ дигна страшенъ шумъ. Аеропланътъ полетѣ. И издигна се високо. Павелчо гледаше свѣтлото море на голѣмия градъ, който грѣеше подъ него като звездно небе. И летѣше той, а подъ него звезди, надъ него звезди — и, което бѣше най-хубаво — летѣше къмъ дома на родителитъ си. Струваше му се, че това е хубавъ